

Ta dan je dosegel vihar svoj vrhunec. Valovi so se gnali čez ladijo. Morska bolezen je potnike kar od kraja prijemala. Veliko jih je bilo po kajutah, drugi so se pa po salonu in po kadilnici vlačili kakor megla brez vetra. Vse se je kislo držalo. Zbolelo je celó nekaj strežajev, ki so vendar vajeni vednega gunganja.

Jedenkrat poskusim priti na krov. Grem skozi vrata na vetru nasprotni strani. To je bilo šumenje, vriščanje, gibanje in prekučevanje vodovja! Zdelo se mi je, kakor bi se val z valom tepel, a zjedini se sta se v tem, da sta z vso silo butila v ladijo. Ta pa se za to ne zmeni dosti: z nevzdržljivo silo reže ne-

usmiljeno najvišje valove, nagiblje se naprej in pada nazaj, leze z velikanskim naporom na vzdigajoče se holme in zdrči lahkotno zopet v nastale doline. Od njene smeri je ne more odvrniti Neptun s celo svojo družaljo Nereid in Tritonov. Vendar se nisem mogel dolgo zabavati s tem nenavadnim prizorom. Mogočen val prileti čez najvišje dele ladije in se mi, neprijetno iznenajenemu, vlije na glavo. Hitro se spravim pod streho, a obleka je bila še dolgo potem slana, ko se je bila že posušila.

Popoldne nastopi megla.

Buuu — — se žalostno oglasi velikanska troba na ladiji. To neprijetno, otožno trobenje se je ponavljalo prav pogosto, da bi naznanilo

Voz dunajske pomožne družbe v Ljubljani ob potresu. v *Gradski ulici*.

bližajoči se ladiji našo prisotnost in zabranilo, da bi ne trčili skupaj.

V.

V torek, dné 29. listopada, veter poneha, nebo se zjasni in morje se polagoma umiri.

Bolniki so tega težko pričakovali. Sedaj so prihajali drug za drugim na krov in so se ogrevali na čistih solnčnih žarkih, dihaje sveži morski zrak. Bleda lica so se jim jela rdečiti, moč se jim je povračala v ude. Seveda, ni se redko pripetilo, da je tudi danes ta ali drugi dokazoval, da njegov želodec ni še v redu.

Žalostno je moralo biti z medkrovniki. Nenaravna barva na obrazu, neredna, onesnažena

obleka in čudni duh je spričeval, koliko so med tem pretrpeli v svojih nezdravih, ozkih prostorih.

Na krovu je igrala godba; poslušali smo jo radi, a v dobrovolje nas ni mogla spraviti.

Na zadnjem delu ladije počivajočemu na stolu se mi približa dama, s katero sva v jedilnici sedela vis-à-vis. Bila je Nemka iz Monakovega. Obraz ji je bil čemer in koščen, črna obleka pa dragocena.

„Dober dan, milostna; ali ste že okrevali?“

„Žal, da še ne popolno. Oj, kako se dolgočasimo, nobene premembe ni.“

„Sedaj bo že bolje; imeli bomo lepo vreme.“

„Da bi le bilo! Vožnja je jako pusta, jednolična. Ko bi dobila kak vreden predmet na